

ЖАВІКН

Христос Воскрес!

Великдень 2015
Ріванівське

Великдень в Рубанівському

Пасхальне Богослужіння
почнеться опівночі з 11 на
12 квітня і продовжиться
до самого ранку: Пасхальний

Хресний Хід, Пасхальна
Утреня, Пасхальна
Літургія. Освячення Пасок,
Христосування, Розговини,
Пасхальний Благовіст!

Веліє утешення братин

3 12 по 18 квітня -

Світла Седмиця

21 квітня - Радониця

Дорогі Брати і Сестри!
Любі Діти!

Христос Воскрес!

Пасхальне Життя -
це Життя в Любові!

Пасхальне Життя -
це Життя в Мирі!

Пасхальне Життя -
це Життя в Доброті!

Пасхальне Життя -
це Життя в Радості!

Дай Бог усім українцям
і всім людям так Жити!

Пасхально Жити!

Бо Пасхальне Життя -
це Життя

у Христі Воскреслому,
це Вічне Життя!

**Христос
Воістину Воскрес!**

З любов'ю, священник
Василь Пишний

З Євангелія

І сказав їм: ось ті слова, що
Я говорив вам, коли ще був з
вами, як належить справдитися
всьому, написаному про Мене в
законі Мойсеевому і у пророків
та в псалмах. Тоді розкрив їм
розум до розуміння Писання.
І сказав їм: так написано,
і так належало постраждати
Христу, і воскреснути з
мертвих на третій день, і щоб
проповідувалося в ім'я Його
покаяння і відпущення гріхів
між усіма народами, починаючи
від Єрусалима.

* * *

На Великдень писанку
Розмалюю!

Тривастого коника
намалюю.

Розмалюю писанку,
розмалюю,
соловейка-пташечку
намалюю.

На Великдень писанку
Розмалюю!

Маму з татом,
Бабу з дідом
Поцілую!

www.naviky.dp.ua

Він Воскрес!

(з Євангелія)

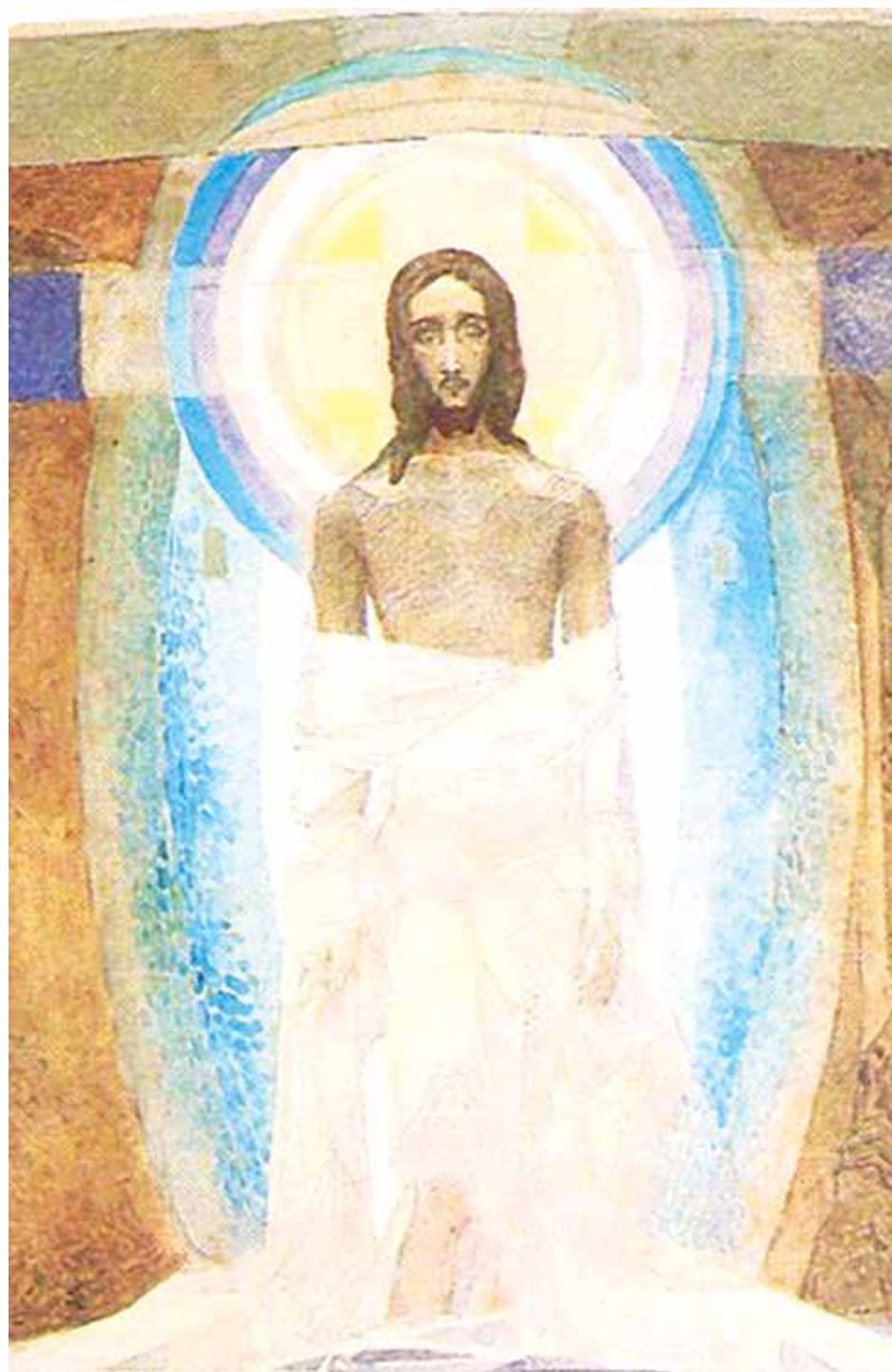
– Бо, коли **воскреснуть** з мертвих, тоді не будуть ні женитися, ні заміж виходити, а будуть як ангели на небесах.

– А що мертві **воскресають**, і Мойсей показав при купині, коли Господа назвав Богом Авраама, і Богом Ісаака, і Богом Якова. Бог же не є Бог мертвих, а живих. Бо в Нього всі живі.

– Воля ж Отця, Який послав Мене, є та, щоб з усього, що Він дав Мені, нічого не погубити, а все те **воскресити** в останній день. Воля Того, Хто послав Мене, є та, щоб кожен, хто бачить Сина і вірує в Нього, мав життя вічне; і Я **воскрешу** його в останній день. Ніхто не може прийти до Мене, якщо Отець, Який послав Мене, не залучить його; і Я **воскрешу** його в останній день.

– Ісус же за шість днів до Пасхи прийшов у Вифанію, де був Лазар померлий, якого Він **воскресив** з мертвих. Багато юдеїв дізналися, що Він там, і прийшли не тільки заради Ісуса, але щоб бачити і Лазаря, якого Він **воскресив** з мертвих. Народ, що був з Ним раніш, свідчив, що Він викликав Лазаря із гробу і **воскресив** його з мертвих.

– По **воскресінні** ж Моїм буду раніше за вас у Галилеї.

– Коли справляєш званий обід, клич убогих, калік, кривих, сліпих, і блаженний будеш, бо вони не мають чим віддати тобі; віддасться ж тобі у **воскресіння** праведних.

– А ті, що сподобилися досягти того віку і **воскресіння** з мертвих, не женяться і не виходять заміж. І вмерти вже не можуть; бо вони рівні з ангелами і є сини Божі, ставши синами **воскресіння**.

– І ввійдуть ті, хто творив добро, у **воскресіння** життя, а ті, хто чинив зло, – у **воскресіння** суду.

– Нарешті Він явився самим одинацятьом, коли вони возлежали на вечері, і дорікав їм за невір'я і жорстокосердість, що не повірили тим, які бачили Його **воскреслим** з мертвих.

– З того часу Ісус почав відкривати Своїм ученикам, що Йому належить іти до Єрусалима і багато постраждати від старійшин і первосвящеників і книжників, і бути вбитим, і на третій день **воскреснути**.

– І коли вони сходили з гори, Ісус наказав їм: нікому не говоріть про це видіння, доки Син Людський не **воскресне** з мертвих.

– Під час перебування їх у Галилеї, Ісус сказав їм: Син Людський буде виданий в руки людям, і уб'ють Його, і на третій день **воскресне**.

– Ідучи до Єрусалима, Ісус узяв дванадцять учеників окремо, і дорогою сказав їм: ось ми йдемо до Єрусалима, і Син Людський буде виданий первосвященикам і книжникам, і вони засудять Його на смерть; і віддадуть Його язичникам на ганьбу, і побиття, і розп'яття; і на третій день **воскресне**.

– Ангел же, звернувшись до жінок, сказав: не бійтеся, бо знаю, що ви шукаєте Ісуса розп'ятого.

Його нема тут – Він **воскрес**, як сказав. Підійдіть, погляньте на місце, де лежав Господь. І підіть швидше, скажіть ученикам Його, що Він **воскрес** з мертвих і попередить вас у Галилеї; там Його побачите.

– Ісус же, **воскреснувши** вранці в перший після суботи день, насамперед явився Марії Магдалині.

– Синові Людському належить багато постраждати, бути зневаженим старійшинами, первосвящениками і книжниками, і бути вбитим, і на третій день **воскреснути**.

– Тоді Авраам сказав йому: якщо Мойсея і пророків не слухають, то хоч би хто і з мертвих **воскресне**, не повірять.

– І будуть бити, і уб'ють Його; та на третій день **воскресне**.

– Нема Його тут, Він **воскрес**. Згадайте,

як Він говорив вам, коли був ще в Галилеї, кажучи, що Синові Людському належить бути виганому до рук людей-грішників, і бути розп'ятим, і на третій день **воскреснути**.

– І, вставши тієї ж години, повернулися до Єрусалима і знайшли разом одинадцятьох і тих, що були з ними, які говорили, що Господь воістину **воскрес** і явився Симонові.

– І сказав їм: так написано, і так належало постраждати Христу, і **воскреснути** з мертвих на третій день.

– Коли ж Він **воскрес** з мертвих, то згадали ученики Його, що Він казав їм це.

– Ісус говорить їй: **воскресне** брат твій. Марфа сказала Йому: знаю, що **воскресне** при **воскресінні**, в останній день. Ісус сказав їй: Я є **воскресіння** і життя; хто вірує в Мене, якщо і помре, оживе.

– Бо вони ще не знали Писання, що Йому належало **воскреснути** з мертвих.

– Бо, як Отець **воскрешає** мертвих і оживляє, так і Син оживляє, кого хоче.

– Ходячи ж, проповідуйте, кажучи, що наблизилося Царство Небесне; хворих зціляйте, прокажених очищайте, мертвих **воскрешайте**, бісів виганяйте: задарма одержали, задарма давайте.

Віра і світло лиця

Якщо ми приходимо до Віри не змалечку, а в якийсь інший період свого життя, коли вже людина є достатньо зрілою, то звідки вона (Віра) нам з'являється? Ми знаємо з Послання апостола Павла, що віра від почутого. Від почутого Слова Божого. Так, дійсно, в епоху апостольську люди, що зневірилися в поганстві, чули живе слово, яке їм відчиняло нові глибини і відчиняло їхні душі до вічного життя. Це було Слово Боже, що доходило до інших через проповідь апостолів, це була не філософія, вона зиждилась не на розумових хитросплетіннях, а була виявом і відкриттям внутрішньої духовної сили. В Євангелії є місце, де те, що говорив Христос, здавалося слухачам неймовірним, його було надто важко вмістити, і багато хто з людей почали відходити. Спаситель звернувся до Своїх учнів: Чи не хочете й ви відійти? І Петро від імени інших відповів: Куди ж нам іти? У Тебе глаголи вічного життя... Що це значить? Христос жодного разу в Євангелії не говорив про вічне життя описово. Він говорить про вічне життя всередині людини. Він каже про Бога, але Він не говорить про те, що буде після смерті чи після кінця світу. Що ж мав на думці апостол Петро? Як на мене, він хотів сказати: Коли Ти говориш, Твої слова доторкаються до якоїсь глибини в кожному з нас, і засвічується вічність в нас...

Така була, гадаю, і проповідь апостолів. Вона була звернена до людей, що зголодніли, що зневірилися, і коли доходила до них проповідь про Христа, про те, Хто Він, що Він говорив, то проповідь цю голосили люди, які самі були перевернуті його Словом, преображені, змінені. І ця зміна, преображеність апостолів перетворювала їх слова в силу і в життя... Пригадую, як одного разу мій духовний отець сказав мені: ніхто не зможе відмовитися від земного і увійти в вічне життя, якщо він не побачить в очах чи в обличчі хоча б однієї людини сяйво вічного життя...

Якщо ми не зустріли жодної людини, в якій бодай ледь-ледь видніється світло вічності, наша віра ще дуже слабка. Це може бути легковір'я, це може бути бажання триматися хоч за що-небудь, але це не та віра, що творить і преображає, що її ми відчуваємо в апостолів і в першому поколінні християн. Тому найперше, що мусить статися, це зустріч з живою вірою живої людини, з якої сяє світло вічності, від якої лине слово, що несе в собі силу народжувати в нас чи, вірніше, розбуджувати, пробуджувати те вічне життя, що його заклав у нас Бог ще в час нашого сотворення. Ми ладні повірити людині і спроможні повірити Христу лише тоді, коли можемо сказати: так, те, що ти говориш, звучить як істина і обіймає мене радістю і відкривається переді мною як краса...

Ще Платон стверджував, що краса — це переконлива сила істини. І ми здатні сприйняти віру, що передається нам від іншої людини, лише настільки, наскільки відгукуємося на неї з середини самих себе. Це може з'явитися через читання Євангелії, або через зустріч з людиною, що явить нам сяйво вічного життя, але це мусить стати особистим досвідом. Доки віра не стане хоч невеликою мірою особистим досвідом, вона залишається лише одним із можливих світобачень, але спасенної, вирішальної для життя сили вона ще не має.

Пригадаймо, наприклад, оповідь про те, як Христос зцілив чоловіка, сліпого від народження. Що відбулося? Христос зробив його зрячим. І що побачив цей чоловік? Перше, що він побачив, це очі Бога, котрий став людиною, очі Божественного співчуття, Божественної любови, Божественної лагідності, лик Боголюдини. Це було найперше і первісне для нього одкровення. Згодом йому довелося пізнати велику складність першохристиянської громади, проте перше залишилося назавжди: він бачив, він пізнав особисто.

Митрополит Антоній Сурозький,
переклад — Раїси Лиші.

* * *

...Темний — із надр — огонь,
Кров на губах — як сіль:
Із пробитих долонь
Зцілюватиму біль.
Разом в хреста врости б!
(Скинули — в купу дров...)
Із прохромлених стін
Злизуватиму кров
Пощо мене не взяв,
Равві, в муку свою? —
Я б, як оку — сльоза
Вимиває вію,
Тілом би розтеклась,
Всі прийняла б бичі! —
Круг тебе в послідню страсть
Оливом пливучи!..
Встигли терни врости
В шкіру до самих брів...
Встань! — говорю, як Ти
Лазарю говорив.
Я Тебе воскрешу
На всі потомні віки
(Хай запевняють: грішу! —
Хмурі чоловіки) —
Я Тебе вознесу
На найвище з небес,
Всю світову ясу
Дам Тобі, Боже, днесь —
Всіх народів і мов
Рине к Тобі душа!
(Нащо здалась любов,
Котра — не воскреша?..)

.....

Так і перебуде вовік:
Ранок. Жовтява мла.
Камінь, відвалений вбік.
Світло з Твого чола.

Оксана Забужко

Жила на світі маленька мурашка. Вона була кумедною і дуже допитливою. То залізе на квіточку - подивитись, що там робить бджілка або лежить і спостерігає, як із лялечки з'являється метелик. А більш за все їй подобалось кататись по калюжах на трісочці з листочком замість вітрил. Була вона такою непосидючою, що завжди з нею траплялись різні пригоди. Одного разу мурашка каталась на конику і побачила неподалік стареньку церковку. Чомусь раніше вона її не помічала. Цікаво стало їй і вона вирішила потрапити туди і дізнатися, що там відбувається. Раптом вона побачила якогось дідуса. Він роздивлявся бруньки на деревах, а жвавий песик з дуже розумними очима глянув на мурашку, і навіть не загарчав, а якось по-доброму посміхнувся. "Зовсім як вдома", - подумала мурашка, ніхто тебе не ображає і, насмілившись, підбігла до них ближче. Песик подивився на дідуса, який нагнувся, підняв мурашку і лагідно промовив: «Заходь до нас, не бійся, ми тобі раді. Скоро Великдень!» Обережно посадивши її на гілку, він пішов в бік Храму і знайомий метелик, якого, здавалось, мурашка знала з дитинства, полетів за ним. Потроху сутеніло. Але життя навколо якось навпаки ніби просиналось. Всі йшли до Храму. Коти та мишки, комашки та пташки, курчатко та черв'ячок. Всіх наче підмінили. Вони йшли і мирно, по-доброму, розмовляли між собою. Щось неймовірне відбувалось на землі. Тепло всіх сердець було як єдине ціле і всі це відчували. Не було більше ворогів, були тільки друзі. І маленька мурашка це теж відчувала. Ледве вилізши на підвіконня, вона стала очікувати. Храм потроху наповнювався людьми. На крилосі читали «Часи» і народ побожно чогось чекав. Прийшло на згадку, як хтось казав, що в Церкві живуть Любов, Доброта і Радість. І кумедна мурашка гадала, хто ж із цих людей Радість, а хто Доброта і де причаїлась таємнича Любов. Вона сиділа і роздивлялась розмальовані стіни. З обох боків Вівтаря були зображені Святі, а зверху була зображена Богородиця з покровом небесного кольору. В Храмі горіли свічки, і здавалось, що ці вогники - частинки чогось казкового і незвичайного.

«Благословен Бог наш...», - десь у Вівтарі проголосив священник і люди хором відповіли йому: «Амінь». Почалось! Навіть гілки нахилились, заглядаючи у вікна церкви з надією побачити цю Пасхальну Службу. Вийшов священник і вклонився народу. Його святковий одяг сяяв і радість в очах передавалась

всім людям, і тільки зараз мурашка впізнала в Божому Служителі того сивенького дідуся. Вона багато зрозуміла та багато відчула, познайомилась з Радістю і Добротою та зустрілась з Любов'ю. І відчула себе щасливою, як ніколи в житті, бо це в її душі засяло світле сонечко Віри. Мурашці захотілось поділитися своєю радістю з усіма навколо себе. І вже більше ніколи не ображати гусеницю. Вона сиділа і плакала. Плакала від неймовірних радісних почуттів і того тепла, яке зігріває всіх - і людей, і комашок, і пташок, і все-все на світі! «Христос Воскрес!», - говорила маленька мурашка, звертаючись до травички, до вітру і хмаринки, яка пролітала по небу. І всі її чули, і відповідали з любов'ю та радістю: «Воістину Воскрес!»

Мурашка бігла додому зі шматочком освяченої паски. Вдома, пригостивши маму, друзів та гусеницю, вона побігла в маленький гайочок. Залізла на пеньок, на якому вже сяяв промінчик сонця і, глянувши в небо, від всього серця промовила свою першу в житті молитву...

Леонід Бугай

Дорогий Батюшка, здрастуйте!
Здрастуйте о. Володимир та Павло!
Прийміть уклін і добрі побажання!

Сьогодні я працював у фондах Дніпропетровського історичного музею ім. Д. Яворницького.

У Дворянській родовій книзі Катеринославської губернії випадково знайшов відомості про колезького радника Пишного Герасима Миколайовича, його дружину Пишну Магдалину Яківну, а також дітей - Пишну Тетяну Герасимовну, 1825 р. народження та Пишного Петра Герасимовича, 1827 р. народження.

Чин колезького радника відповідає військовим чинам полковника і морського капітану I рангу.

Інших відомостей про Пишних поки що немає, але незабаром з відпустки вийде науковий співробітник, відповідальний за зберігання старовинних документів, і ми з ним ще пошукаємо.

Крім того, у Дніпропетровському історичному музеї зберігається понад сімсот фотографій православних храмів і предметів церковної старовини Олександрівського, Маріупольського, Новомосковського та Павлоградського повітів Катеринославської губернії.

На превеликий жаль, серед них немає фотографій Покровського храму с. Новогригорівка (Василенко) і храмів Знаменського жіночого монастиря, (трюхпрестольного - в ім'я Преображення Господнього і однопрестольного - в ім'я Знаменської ікони Божої Матері).

...За півтора місяця несподівано доброї до нас зими, місто вперше засипало снігом. Не встигла машина уткнутися передніми колесами в замет біля Дніпропетровського історичного музею ім. Д. Яворницького,

як я вже вибігав, перескакуючи через сходишки в адміністративну будівлю - потрібно було виписати перепустку в «святая-святых» музею - у відділ фондів. У сховище.

...Сходи вели мене кудись вниз, в підвальну частину великої будівлі. Все дихало давниною (а може просто старістю). Мимоволі згадалося, як ще дитиною я заблукав у кам'яних лабіринтах бомбосховища...

І раптом назустріч мені вийшла струнка жінка, з відкритим світлим обличчям. На плечі у неї була накинута пухова хустка, - підвали, нехай навіть музейні - не самі теплі місця в зимовому світі. Так я познайомився з Архиповою Тетяною Анатоліївною, зберігачем фотофондів Дніпропетровського історичного музею.

...В просторі і старе приміщення світло проникало в невеличке підвальне віконце під стелею разом з холодним повітрям. Невелика ікона на робочому столі. Навколо чисто й охайно. І тихо.

Виявляється, мене вже давно чекали: всі матеріали були підібрані і систематизовані. Навіть і робити особливо нічого не довелося. Розповів про Рубанівське. Залишив на пам'ять наші книжечки. Моя співрозмовниця говорила спокійно і рівно. І тільки коли на прощання я передав уклін від Вас і від усіх рубанівців, почув у відповідь тихе і світле: «Спаси Господи!».

Щось тепле, весняне залишилося в серці від цієї зустрічі. Таким ось і мені хочеться стати, батюшка. Віруючою людиною. Щоб нести людям Світло і Доброту. Завжди і всюди. Амінь.

Борис Кутовий

Живи Україно! Багатій і рясній
подвижниками рубанівського гатунку!
Іду, як умію, з молитвою, до Бога,
щоб посилав їм здоров'я, натхнення і успіхів.

Уже не пам'ятаю, скільки днів пройшло з того часу, як я з великою зацікавленістю і задоволенням прочитав на вашому сайті в розділі “цікаво” про родовід Пишних.

(Спіймав ось себе на захопленні іменами наших предків: Марко, Дарина, Марія, Даміан, Парфентій...!!!)

Хто і коли започаткував прізвище і рід Пишних, який пишно розгалузився потім, поріднився з іншими родами і пішов світами — про це, мабуть, знає і пам'ятає тільки українське небо та ясне сонечко. Відома, слава Богу, причетність до козацтва. Та тільки крихітки. А вже про лоцманський період завдяки трудам подвижницьким нашого земляка широчанина, світлої пам'яті професора Павла Антоновича Козаря, ми можемо узнати і уявити про життя, побут і діяльність наших предків значно більше. Можемо з досить певною вірогідністю уявити, коли і як вони влились в лоцманську сім'ю, коли і як появились, охуторились-окошились, утворили свої “кишла” на вільних землях Пустоші (Дачі, Балки) Широкої. В історичному нарисі-розвідці П.А.Козаря “Лоцмани Дніпрових порогів” згадуються прізвища широчанських лоцманів Козарів, Бакумів та Олійників, які знали з Пишними, а Пишні родичалися з Козарями, Кузьменками, Кирейками, Коваленками, Горбами, Кряжами... На той час, (1856-57 рр.) коли лоцманська громада с. Широкого (широчанських хуторів) стала здатною приступити до побудови церкви своїм коштом(!), Димко (Даміан) Леонідович Пишний уже жив сім'єю на Дачі Широка Балка. З якого роду його жінка Титяна Назарівна — невідомо. Можливо, що вони і їхні батьки вже приймали участь в побудові церкви.

Слово “Дача” в нашому випадку, мабуть походженням від того, що ці землі, як до часу пустуючі “Пустош” і вільні, були ДАРОВАНІ лоцманам — мешканцям Кам’янки і Кодаку, коли їм забракувало землі на старому “кишлі”. А “Балка Широка” дійсно широка в тому місці, де, мабуть було започатковане село, де й дотепер існує його центральна частина. Тут збігаються два більш-менш помітні та вже пересихаючі витoki Сухої Сури, та, зустрівшись з іншими балками і ярами, утворюють широку улоговину з розлогими левадами. Можливо, що село утворилось і не зовсім на пустому місці. Можливо, що й до цього тут козаки загніздилися маленькими хутірцями-зимівниками. Ще не факт і те, що всі Широчанські мешканці походженням з Кам’янки і Кодаків, бо на вільні землі Широчанські та лоцманські пільги охочих було багато. Але ж в цих осередках лоцманства ще й тепер (може ще не пізно) важливо було б хоч по прізвищам пошукати сліди широчан а, може, і їх далеких родичів. А ще в селах Сурському, Волоському, Ямбург, Вовніги, Майорка, Башмачка, Дзвонецьке, Військове, Микільське, Федорівка (це по Дніпру)..., а ще ж і по навколлю. таких як: Захарине, Яворницьке, Сергіївка, Шестипілля і інші. Та кого ж залучити-заохотити до цієї важливої і цікавої справи?..

Але ще раз вернемось до П.А.Козаря. Турботами вельмишановного Миколи Петровича Чабана були перевидані праці Козаря “Лоцмани...” (1996 р.) та “На Дніпрельстан через пороги” (2000 р.).

Це ж він, М.П.Чабан (велика йому шана і подяка!) упорядкував та доповнив ці рідкісні видання біографічними довідками про П.А.Козаря, спогадами його сучасників, автобіографією та вісімнадцятьма листами до Д.І.Яворницького, які збереглися до часу видання, ушанувавши таким чином нашого видатного

земляка-широчанина і вернувши його добре ім'я з темряви замовчування і забуття. Тож я від себе і всіх Широчан ще раз дякую Миколі Петровичу за труд і бажаю йому козацького здоров'я, натхнення та успіхів у творчості. Кланяємось і шануємо!

З жадністю читаю і перечитую ці книжечки і думаю, чи знайомі з ними широчани-земляки Павла Антоновича, нащадки лоцманів? Так хочеться, щоб ці видання, хай хоч по одному примірнику були в нашій Широчанській школі, де вчився і сам Павло Антонович, та ще в сільській бібліотеці (була така в роки мого школярства) і в районному музеї та бібліотеці. До того ж було б дуже корисно і важливо, хоч коротенько, для початкового зацікавлення школярів включити в шкільну програму вивчення історії рідного краю. Це ж далеке і близьке наше рідне. Ми забагато знаємо (що теж непогано) про всякі Рими, Візантії, Америки тощо, а про своє рідне — анітелень. Сумно. Хай вже цьому буде відведено хоч 3-5 годин на уроках історії. Хай зацікавляться цим глибоко хоч 2-3 розумні голови, та, підхоплені тим інтересом, зроблять все можливе, щоб зібрати по крихіткам залишки пам'яті про давнє і недавнє минуле нашого села та його мешканців аж по нові часи. Може й знайдуться серед тих зацікавлених такі, що ділом свого життя оберуть оте збирання та ретельне записування свідчень про людей і події в нашому селі, краї, Україні, не обходячи увагою життя і побут “простих” людей (селян-хліборобів, пастухів, конюхів, вчителів, робітників, шоферів, священиків...), з середовища яких здебільшого й виходять видатні постаті творців історії. Історія нашого краю, нашого села, як і історія українського народу і української державности не повинна мати білих плям-прогалин, прочерків, замовчувань, спотворення та фальсифікацій, яка б вона

не була — сумна чи радісна; ганебна чи славна; про життя видатних і простих людей. Історичні реалії, якими б вони не були, мають в неспотвореному вигляді залишитися в пам'яті наступних поколінь. А такого в нашій історії було забагато майже до кінця 20-го віку. Та і в 21-му трапляється, якщо вже не таке brutальне спотворення і фальсифікат, то значні прогалини, як наслідок нашої безтурботності та звички відкладати все на потім, на завтра, “до понеділка”. Мовляв, пройде час, все втовчеться, ось тоді вже й запишем. Але пам'ять — штука зрадлива. Тоді ми звертаємось до архівів (якщо вони щасливо збереглися та доступні), витягаєм з них мертвечину, оживляєм це своїми суб'єктивними домислами і подаєм як історію. Як правило, вона дуже мало нагадує ту живу історію, з якою ми свого часу безтурботно і необачно розминулися...

(Далі буде)

Михайло Пишний

Україно, люба моя Нене!
Якось ти жила до мене і без мене.

Україно, ти мене зродила
І в садку вишневому зростила.

Дала розум і свічу любові,
І пісенній научила мові...

І які величні віри крила
Ти мені задарма подарила,

А я все тулився до землі,
Доки не згубилися в імлі

Мама й тато і два старших брата,
Не вернуть їх знову, не обняти...

Розумію, Україно, Нене:
Проживеш ти добре і без мене,

Я ж без тебе дня прожить не можу
І ввісні, і в думці ходжу, ходжу...

Та не ходжу, а скоріш літаю
Навпростець. Дорогу пам'ятаю,

Бо тепер мені нічого вже не треба,
Тільки жити б, жити простонеба,

А воно ж ой зоряно високе,
А під ним село моє Широке.

Там знайшла мене моя матуся
Не в гнізді зозулі, не в капусті.

В полі тому, де пшеницю жала,
І як сніп, пупочок пов'язала.

Й пеленала в райдужну ряднину
Несподівану свою дитину.

Я з тієї Божої хвилини
Не зносив пишніше одежини.

І не знав я кращої дороги,
Як стежки до рідного порогу.

І нудьгують, і скучають досі
За теплом їх мої ноги босі...

Україно, ти живеш в мені!
І коли відійдуть в вирій мої дні

Ти живи, моя рідненька, й після,
Як живе народна дума – пісня.

Для мого хорошого синочка,
Для моїх чарівних диво-дочок,

Для моїх онуків і онучок...
Твоє небо і Дніпро, і кручі,

І сади й лани широкополі...
Кращої немає в світі долі!

Я прожив недбало й без пуття
Не велике й не мале життя,

Але й двох таких було б замало,
Щоб пишавсь тобою я зухвало.

І коли б дав Бог життя коротше,
Як комахам, чи в житах волошкам,

Я б канючить більшого не став,
Я б його дбайливо скористав,

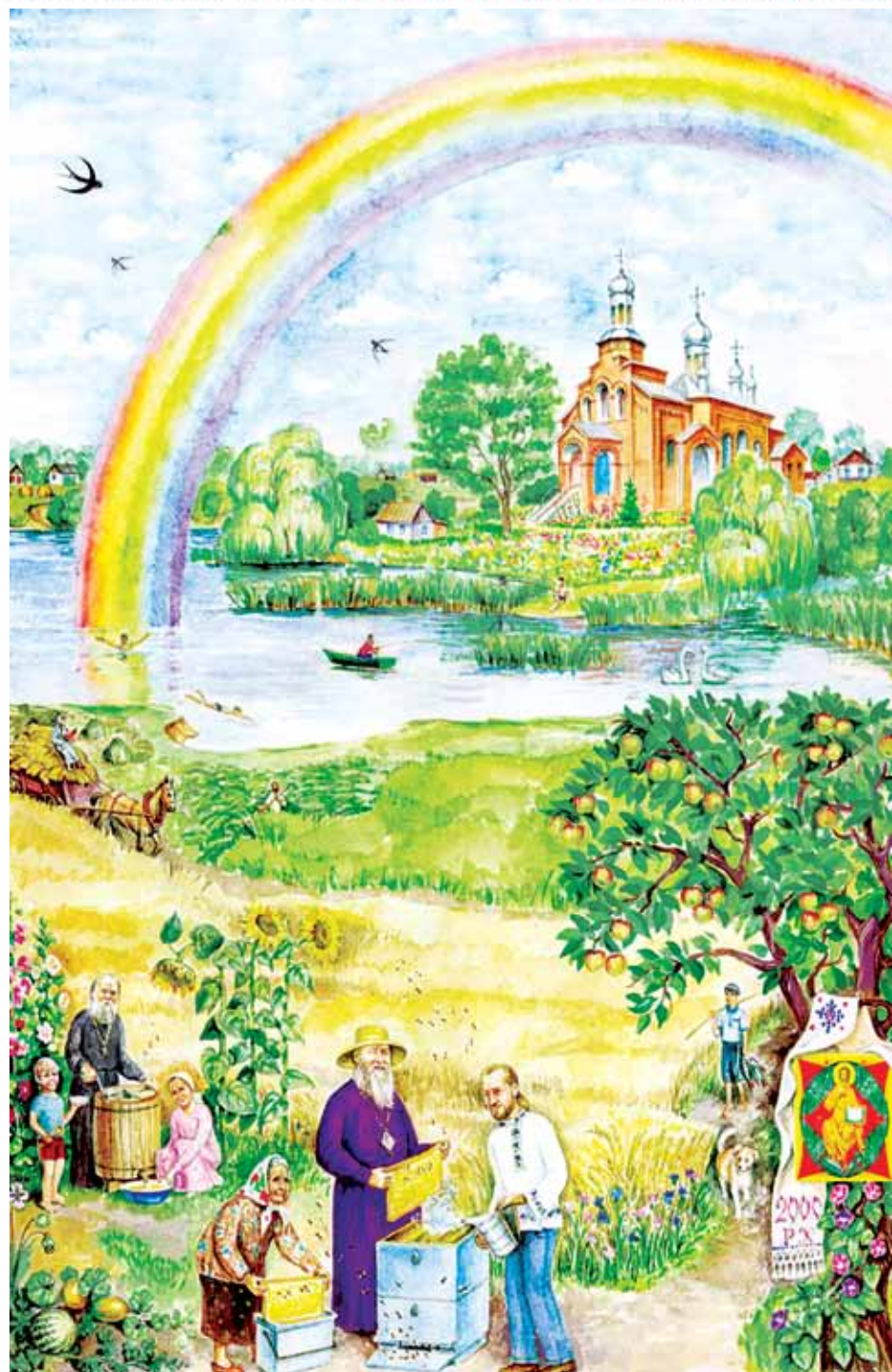
Щоб для тебе ще хоч щось зробити:
Хоч садок вишневий посадити,

Хоч до Пасхи хату побілити,
А на Трійцю гіллям нарядити...

На Майдані пісню заспівати
Про ту Галю, що співала мати.

І гукнути: ми ще не померем!
Бо пока живе Вкраїна – й ми живем!

Михайло Пишний

Віг Пасхи до Тройці

17 квітня, п'ятниця - Ікони Божої Матері "Живоносне Джерело"

19 квітня, неділя 2-га після Пасхи. Ап. Фоми. Освячення Артоса

26 квітня, неділя 3-тя після Пасхи. Свв. жон-мироносиць

3 травня, неділя 4-та після Пасхи. Про розслабленого

6 травня, середа - Переполовлення П'ятидесятниці. Вмч. Георгія Переможця

10 травня, неділя 5-та після Пасхи, про самарянку. Прп. Стефана, ігумена Києво-Печерського

15 травня, п'ятниця - Блгвв. кн. Бориса і Гліба

16 травня, субота - Прп. Феодосія, ігум. Києво-Печерського

17 травня, неділя 6-та після Пасхи, про сліпого

19 травня, вівторок - Прп. Іова Почаївського

20 травня, середа - Віддання свята Пасхи

21 травня, четвер - Вознесіння Господнє. Ап. і єв. Іоанна Богослова

22 травня, п'ятниця - Свт. Миколая Чудотворця

24 травня, неділя 7-ма після Пасхи. Свв. отців І Вселенського Собору. Рівноап. Кирила та Мефодія

27 травня, середа - прп. Микити затворника Києво-Печерського

28 травня, четвер - Прп. Ісаї Києво-Печерського

31 травня, неділя - Тройця

331 травня по 6 червня - Зелені Святки

1 червня, понеділок -

День Святого Духа

* * *

А чи вже готові
Прутики вербові?
Вже, вже: світ воскрес,
Сяє сонце із небес,
Сонце з неба припекло -
Звеселилося село!
А чи вже готові
Душі для любові?
Вже, вже, бо краса,
Україна воскресла!

Підготували: Ігор Чечель, Володимир Філіпов,
Григорій Бондаренко,
диякон Володимир Дерев'янко, Павло Тепін,
Тетяна Сокирка

Книга-дарунок

Священик Василь Пишний,
Храм Покрови, с.Рубанівське,
Васильківський р-н., Дніпропетровська обл.,
т. 067-523-89-92,
www.naviky.dp.ua naviky@ukr.net
а/с 1847, м. Дніпропетровськ,
49027, Україна

Надруковано в типографії "Літограф"